

‘Zonder m’n vader was ik geen schrijver geworden’

EDE – Schrijver Jan Siebelink geniet van het schrijverschap. ‘Het is prachtig om een nieuw verhaal te formuleren. Zeker als dat mensen raakt, troost biedt. Dat is de betovering van het schrijven! Een boek kan levens veranderen, mensen op andere gedachten brengen en kennis laten maken met een onbekende wereld.’ Ede Totaal maakt op zijn beurt kennis met de schepper van deze onbekende werelden.

‘**K**on je het vinden?’ Met die vraag heet de beroemde schrijver de redacteur welkom. Daarna volgen nog een handdruk en een vriendelijk klopje op de pols.

Best verkochte literaire boek

Weer even later start bij 2 geurende cappuccino’s het interview. Praten met Jan Siebelink is alsof je onder een douche van woordenstromen staat; het regent mooie zinnen. De grijsgelokte schrijver van het best verkochte literaire boek na de 2e Wereldoorlog (een half miljoen exemplaren van *Knielen op een bed violen*) schrijft niet alleen beeldend, hij praat ook in beelden. ‘Ik denk dat je als schrijver wordt geboren. Maar ik dacht tegelijk: ik kan het niet. En mijn vader leefde nog. Om de wereld te vertellen dat mijn vader had bestaan, moest hij er eerst niet meer zijn. Want zonder mijn vader was ik geen schrijver geworden, denk ik.’

In de huiskamer waar zijn vader overleed, schreef hij op een zaterdagmiddag (in bijzijn van zijn moeder) zijn eerste verhaal: *Witte chrysanthen*. Siebelink: ‘Dat eerste verhaal ontstond heel spontaan. Terwijl mijn

moeder tegen mij praatte, schreef ik het. Veertig jaar later schreef ik ‘*Knielen*’. Maar in dat allererste verhaal stond alles al: de violen, het geloof, de verandering van m’n vader. Achteraf

Fotograaf: Paul Levitton

gezien is in mijn schrijversleven alles gericht geweest op *Knielen op een bed violen*. Dat boek lag in mij.’

Vrienden van Gelderse Vallei

Nog altijd is hij dankbaar voor z’n grote succes met *Knielen op een bed violen*. Zijn bekendheid zet Siebelink (samen met onder andere Mies Bouwman) ook in voor anderen. Onder meer als lid van de Stichting Vrienden van Ziekenhuis Gelderse Vallei. Deze stichting zorgt ervoor dat bepaalde ziekenhuisprojecten, waar anders geen geld voor zou zijn, toch gerealiseerd kunnen worden.

Sinds 1970 is Siebelink Edenaar. Jarenlang was hij docent Frans op het Marnix College. ‘Jammer dat dit gebouw is afgebroken.’ Hij geniet van zijn ‘schattige huis’ in Ede, maar het centrum kan hem minder bekoren. ‘Er staat teveel leeg en het gemeentehuis ni-

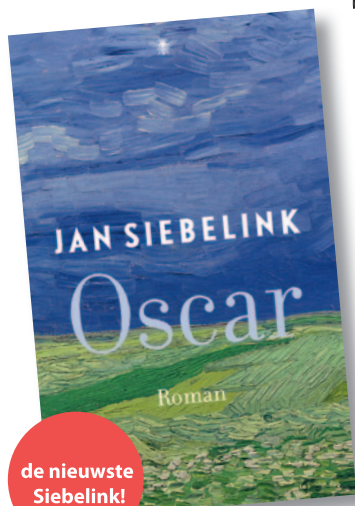
velleert het uitzicht; vroeger keek je zo van de vallei naar het centrum. Hier en daar gebeuren wel leuke dingen, zoals bij Huize Kernhem. Toch lukt het niet echt in Ede. Maar goed, als ik in het Edese bos loop, heb ik het prima.’

De in Velp geboren schrijver waardeert de Edenaar. ‘Het zijn eenvoudige mensen, die het leven nemen zoals het is. Ze hebben geen grootse dromen, hun leven wordt elders beslist.’

En heeft de schrijver zelfs nog grootse dromen? ‘Nee. Ik hoop gezond te blijven, nog boeken te schrijven en te genieten van mijn kleinkinderen.’

(Groot)vader

Jan Siebelink, de man die met een boek over zijn vader Nederland veroverde, is zelf ook vooral (groot)vader. Vaderlijk is ook het afscheid van de redacteur: ‘Je komt er wel uit hè?’ ■ ■ ■

de nieuwste Siebelink!